

geringen står for, det illusionsmageri, regeringen står for, stået her og prøvet at bilde os andre noget ind.

Men se, der er mange kloge mennesker i Danmark, der er mange fornuftige mennesker i Danmark, som med lidt hjælp godt kan gennemskue, hvad det er for noget illusionsmageri, og hvis ikke der havde været det run og den uhelderlige argumentation gennem flere år fra den daværende borgerlige opposition, som har skabt et billede af et sygehusvæsen, der overhovedet ikke svarer til virkeligheden – og jeg beklager også de fejl, der kan ske i sygehusvæsenet, men ikke desto mindre er det billedet – så var interessen for forsikringer ikke accelereret i en grad, så man må sig forbarme. Det er ikke mange uger siden, vi hørte, at der også er forældre, der ønsker deres børn på forsikringen, til trods for at alle ved, at børn kommer til behandling øjeblikkelig.

Dette her er et resultat af kampen om billedet af virkeligheden. Det er et resultat af det illusionsmageri, som regeringen, dengang den var i opposition, skabte, og den fortsætter sandelig også som regeringspartier med det, men den kommer ikke nemt til det.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Det er jo en ganske interessant diskussion, vi er ved at få gang i. Hvem har patent på virkeligheden?

Når mange mennesker i dette land betaler for forsikringer, enten private eller gennem virksomheder, så er det et billede af virkeligheden, som ikke er til at komme uden om. Hvorfor gør man det? Det gør man, fordi det offentlige sundhedssystem ikke har leveret varen, ikke har kunnet levere behandlinger til tiden. Sådan er virkeligheden, må jeg sige til fru Marianne Jelved.

Så siger man, at det kan overhovedet ikke lade sig gøre at bringe venteproblematikken ned ved hjælp af private forsikringer, men som jeg har prøvet at sige fra denne talerstol, så benytter forsikringselskaber sig af private sygehuse også i udlandet, bl.a. i Sverige og Tyskland, fordi man netop ikke kan gå ind på de offentlige hospitaler med forsikringskunderne. Det er virkeligheden.

Den forsikringsinteresse, som er blevet vakt, er den medicin, som borgerne har måttet tage på grund af den sundhedspolitik, som har været ført af den tidligere regering.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Mit indlæg er lidt i forlængelse af fru Ester Larsens, for fru Marianne Jelved spurgte, hvordan de her forsikringsordninger kunne bidrage til at forkorte ventelisterne.

Jeg kunne sådan set bare henvide til det spørgsmål, jeg stillede hr. Morten Homann, og som hr. Morten Homann ikke svarede på. Hvis hr. Morten Homann eller for den sags skyld fru Marianne Jelved er nr. 10 på listen over dem, der skal have en knæoperation, og de 5 så via en privat forsikring, enten betalt af dem selv eller betalt af deres virksomhed, bliver opereret f.eks. på et privat hospital i Tyskland, så er fru Marianne Jelved eller hr. Morten Homann jo altså kommet ned på at være nr. 5 på ventelisten og kan dermed komme tidligere til.

Dertil kommer, at det fradrag, som den enkelte virksomhed måtte få på sundhedsordningen, langtfra har en størrelsesorden, der svarer til det, det koster at lave mange af de her operationer. Dermed er der flere midler, flere senge og mere tid til de øvrige patienter, sådan nogle som fru Marianne Jelved og mig selv, der ikke har en sundhedsforsikring.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er dybt, dybt sørgeligt. Jeg talte ikke om, hvem der har patent på virkeligheden, for det har det enkelte menneske selv. Jeg taler om kampen om billedet af virkeligheden, og det er noget ganske andet.

Kl. 14.55

Jeg beklager de mennesker i Danmark, som har været ude for uheld, fejlbehandlinger og andre tragiske ting på vore sygehuse. Det er klart, at vi skal væk fra den slags ting. Det er slet ikke det, der er temaet her i dag.

Det, der er temaet, er, hvad det er for noget, der sker, når der er så mange mennesker, der ønsker forsikringer. Hvoraf opstår det? Og hvordan hænger det i øvrigt sammen med regeringens øvrige politik?

Så må jeg sige, at medmindre man, som fru Charlotte Dyremose nu antyder, regner med, at det er udenlandske sygehuse, der skal løse den opgave, som følger med brugen af forsikringer, så er kapaciteten i Danmark ikke afhængig af antal forsikringer, men afhængig af antal læger, sygeplejersker og sengepladser. Det har VK-regeringen aldrig nogen sinde villet acceptere som en forklaring. Man har skabt en forestilling om,